

Vadász Ádám

Nagyapónak

 Publio

Nagyapónak

Vadász Ádám

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Reggel csörög az óra, ébresztő, 04:45 van. Nemsokára indul a busz, menni kell dolgozni. Az óra csörgése nem az a megátalkodott csörgés, amitől elmegy az ember életkedve, kirázza a hideg és mindent a pokolba kíván, és felülve az ágy szélén azonnal mattot kap, mert tudja, a reggeli merevedése a nap csúcspontja és ettől a ponttól csak rosszabb lesz minden.

Nem, ez nem az a csörgés, mert egy meztelen, gyönyörű nő mellett ébredtem, aki mellett boldogan élem az életem. Még szundikált. Figyeltem, ahogy alszik, mintha álombéli angyalt láttam volna. Hosszú, hullámos fekete haja lágyan takarta vállát, már hivalkodóan, hogy simítsam félre haját és csókoljak bele a nyakába, közvetlen a füle alatt, amit annyira szeret. A puszi után finoman megcsókoltam a száját. Átkarolta a nyakam és szorosán magához húzott közben fülembe súgta „Érezni akarlak!”. Olyan volt mintha teljesen egygyé forrtunk volna, még a légzésünk is egyszerre történt, tökéletes összhangban voltunk. Az a boldogság, amit akkor éreztem, mikor vele voltam szinte leírhatatlan. Abban a pillanatban megszűnt létezni a külvilág, semmi sem létezett, csak Ő és Én. Végtelen nyugalmat és szerelmet éreztem, félelem nélküli önzetlen szeretetet. Ha a közelében lehettem, megérintettem, az minden pillanatban aboldogság valóságát jelentette számomra. Sajnos az utcán, a munkahelyen, a buszon, mindenhol titkolni kellett a kapcsolatunkat, ugyanis nemrégén vált el, és nem szeretne volna, ha szinte azonnal válás, után mással látják. A szülei eléggé konzervatívak, illetve a vidéki emberek, azonnal pletykálni kezdtek volna róla és ezt nem akarta. Picivel több, mint egy éve volt már ez így titokban, de mindez nem számított, mert egymásnak léteztünk. Szeretkezés után gyors készülődés, öltözés. Közben a két kutyust, Lizát, aki egy szőrgolyó palotapincsi és Foltost, aki egy zsemleszínű Csivava, kiengedtem az udvarra hadd végezzék el a reggeli dolgukat.

Indulnunk kell a buszhoz, nehogy lekéssük. Indulás előtt még betessékeltük a két rosszcsontot a lakásba. Nem késhettem a munkahelyről, mert vezetői beosztásom megkövetelte a példamutató magatartást. A buszon egymás mellett ültünk, de úgy kellett tennem mintha nem is ismernénk egymást, bár titokban hol kabáttal, hol táskával takarva, de fogtuk egymás kezét, éreztetve egymással, hogy Ő velem, és Én vele vagyok. Történjen bármi, semmi nem állhat közénk! (Tévedtem, bár ekkor ezt még nem tudhattam. Nagypapinak ismét igaza volt.)

Mikor a Nagyvállalat központi épületének ajtaján beléptünk, a kollégákon azonnal látszott, hogy találgatni kezdték együtt vagyunk-e, nála aludtam-e, csak a sarkon találkoztunk, vagy kimentem-e elé a buszhoz? Mert a látszatot fenntartottuk itt is: nem vagyunk együtt, ő is csak egy futó kaland számomra semmi több. Ezt nem volt nehéz elhitetni, mert mielőtt megismertem nagyon sok titkárnővel összejöttem, flörtöltem állandóan „vadásztam” a jobbnál jobb csajokra. Számtalanszor megtörtént, hogy fordultak a kulcsok az ajtók zárjaiban. Úgyhogy mindenki nagy nőcsábásznak ismert, volt olyan vezetőm, aki csak „Nők bálványai!” megnevezéssel szólított, vagy emlegetett. Ezzel mindenki tisztában volt az egész Vállalatnál, nem csináltam titkot belőle, bár sosem erősítettem meg senkiben azt, hogy mikor, kivel és hányszor, ez számomra magánügy. Ezek örökre megmaradnak titoknak, csak én és azon hölgyek között marad, akikkel voltam. Az épületbe 07.25-kor léptünk be.

Linda továbbment, fel az irodájába, én maradtam, mert a főbejáraton szolgálatot teljesítő őt köszöntött, majd váltottunk pár szót. Ezután sietősen az alagsorba mentem az öltözőbe, ahol gyorsan fölvettem az öltönyöm, majd siettem a napi eligazításra. Az eligazítás a földszinti helyiségben volt mindig megtartva. Elég sok feladatunk volt akkoriban, ugyanis nem sokkal a Vállalat új vezetőségének megválasztása után voltunk. Rengeteg konferencia, megbeszélés, a régi dolgozók kiköltözése az újak beköltözése, folyamatos személycserék eléggé igénybe vettek minket. Nagyon nem aggódtam a napi feladatok miatt, mert jól felkészült csapattal dolgoztam, legtöbbjüket már én vezettem be a személyzet életébe, én oktattam folyamatosan őket. Aznap is képzést tartottam két ifjú titánnak - mármint munkaidőben fiatalok (nálunk 10 hete kezdtek). Az eligazításon feladatot adtam nekik: nézzék át a beléptetési rendet, mert ma a gyakorlatban fogom oktatni őket, kilenc órától. Nyolc előtt kb. 5perccel kimentem rágyújtani és kávézni a belső udvarra. A kávé automatából vettem tejjel, cukorral vagy, ahogy mi mondtuk „vegyi - gyümi”. Közben a leadós kollegák is csatlakoztak, akik előző nap reggel kezdtek. Nevettünk egy sort, közben ki akartak faggatni Lindával kapcsolatban is. Persze nem mondtam se igent, se nemet, hadd találgassanak, legyen miről pletykálniuk. Nyolc után pár perccel bementem a szolgálatparancsnoki irodába, ami a főbejárat aulájából nyílt, váltottam pár szót a leadós szolgálatparancsnokkal, majd az érkezett faxokat átnéztem, ami érinthet engem is, azt magamhoz vettem. Aláírtam a kiadókönyvet, felvettem irodám kulcsát és elindultam a hatodikon található szobámba.

A liftnél összefutottam pár hivatali dolgozóval, udvariasan váltottam pár szót velük. A liftbe beszállt Ági. Volt régebben pár izgalmas közös óránk (hosszú gyönyörű természetes világosbarna haja, nagyon szép kerek, telt mellei és karcsú dereka most is csábítóan hatottak rám, amit nem titkoltam most sem, mert huncutul rákacsintottam). Igaz nem szóltunk a köszönésen kívül egymáshoz egy szót sem, de a szemével jelezte szálljak ki vele az első emeleten. A liftből kilépve meghívott egy kávéra. Már nem érdekelt szexuális téren, mert szerelmes voltam Lindába, tudta szerelmes vagyok valakibe és ezért nem közelítek fizikailag hozzá. Természetesen elfogadtam a kávé, és mint mindig, most is bókokkal halmoztam el, de a két lépés távolságot megtartottam. Nagyjából 10 percet időztem nála, aztán tovább indultam az irodámba. Beszálltam a liftbe, ahol egy újabb titkárnőbe botlottam, aki hangos, örömteli köszönéssel fogadott és mielőtt bármit is mondhattam volna neki, meg lettem hívva egy kávéra. Nem mertem nemet mondani, ugyanis az előző vezetőség itt dolgozó vezérének volt a személyi titkárnője. Nagyon szemrevaló teremtés, gyermekes elvált anyuka, tőlem két évvel idősebb. Természetesen neki is udvarias bókokat mondtam, mert nagyapám úgy tanított: „Minden nő megérdemel egy kedves bókot és mosolyt. Még akkor is, ha nem akarsz tőle semmi közelebbit!”. Kb. tizenöt percet időzhettem nála, majd elindultam föl a helyemre, de a maradék két emeletet már a hátsó lépcsőn tettem meg, elkerülve mindenkit, nehogy megint összefussak bárkivel is, mert a sok kávé miatt kaptam már lelki fröccsöt Lindától, aggódott értem.

Az irodámba érve gyorsan bekapcsoltam a számítógépet, elkezdtem átnézni a reggel óta érkezett üzeneteket. Közben telefonon fölhívtam Kedvesemet, akinek az irodája csupán csak három ajtóval volt arrébb és áthívtam pár percre, mert meg akartam csókolni. Sietősen érkezett, mert nem akarta, hogy bárki is meglássa hova megy. Az irodám egyszerű berendezésű, számítógépasztal, beépített szekrény, egy nagy íróasztal, egy hűtő, mikró, páncélszekrény, kihúzható kanapé (ami nagyon sokszor jól jött bizonyos esetekben), pár szék és más semmi. Az irodámba lépve az első dolga az volt, hogy beleült az ölembe átkarolta a nyakam, megcsókolt, majd mélyen a szemembe nézve kérdezte meg, mennyi kávé ittam. Elmondtam merre jártam, kikkel kávéztam, miért értem csak ilyen későn az irodámba. Vele teljesen őszinte tudtam lenni, nem titkoltam semmit előtte, mindent megbeszéltünk. Sok időt nem töltöttem nálam sajnos, de azért finoman megdorgált, hogy sok lesz a kávé, és nyomatékosan felhívta a figyelmem, ne igyak többet már ma. Közben pedig már készültem le oktatni, mert 5perc volt már csak kilencig. Az irodából én léptem ki először megnézve, hogy van-e valaki a folyosón. Nem volt senki, intettem neki jöhet, még egy gyors apró csókocská, és mindketten

ellenkező irányba indultunk. Ő visszament a helyére, én pedig le a főbejáratra.

Egy vidéki kis faluban nőttem fel az egyik Nemzeti Park tőszomszédságában. Szerettem ott élni, jó volt ott felnőni azon a környéken. Ami mások számra csak a nagy pusztaságot jelenti, nekem a gyermekkorom szabadságát, a szépet, a jót, a kalandokat. Amikor csak tehettem a barátokkal kint lógtunk a Hortobágyon. Szinte minden nyáron sátorral is kimentünk egy-egy hétre a folyópartra, horgászni, fürödni, csónakázni, bulizni. Néha kibéreltünk egy horgásztanyát és ott a folyót teljesen átölelő teszivel (merítő háló) próbáltunk halat fogni több-kevesebb sikerrel. Míg nem volt meg a jogosítványom addig biciklivel, később a barátaimmal közösen vett motorokkal jártuk a környéket. Soha nem tudtam megenni, mindig volt látnivaló bőven. Például a gémeskutat és szürke marhát fejtetőre állító délibáb, ami elég mulatságos tudott lenni. A folyó partjához közeledve láposok, gyékényesek, nádasok, máshol pedig a hatalmas nyárfák követték a kanyargós partot. Azon részeket szerettük, ahol a folyófelé mélyen behajló fűzfák ágai belelógtak a vízbe, mert azokról a fákról lehetett igazán nagyot csobbanni. Később, idősebb koromban bejártam szinte az ország minden egyes részét. Bármerre jártam, mindig csodálattal töltött el a hazám szépsége, mindenhol otthon éreztem magam!

Az országunk másik végében voltam katona, ott tanultam meg mit jelent szolgálni a hazámat, tenni érte és érdekeit szem előtt tartva cselekedni. Itt találkoztam egy toborzó tiszttel, aki a Cégtől érkezett előadást tartani a laktanyába. Tőle hallottam először a Cég központi épületét őrző őrségről. Ekkor döntöttem el: ott akarok dolgozni! '97 augusztusában szereltem le a sorállományból, ahol minden adható, kapható jutalmat megkaptam, amit csak lehetett egy sorállományú katonának. 1997-ben kezdtem a központi épület őrségén. A hazaszeretetem egy része jött magától, más részét a nagyapámtanította és mutatta nekem. Mindig azt mondogatta: „Sose feledd, hova születtél! Tiszteld és szeresd szülőházad, fiam!”

A két új srác már várt engem. Szerettem, ha minden a megbeszéltek szerint alakul. Leültettem őket a két számítógép elé, amin a beléptető rendszerhez tartozó programok futnak. Megmutattam nekik hogyan kell a belépőkártyákat kiállítani, majd elkezdtem a beléptetést, közben az addig ott lévő kollégától átvettem a szolgálatot és elküldtem pihenni, míg oktatok. Beindult a hajítás, folyamatosan érkeztek a vendégek, a beléptetésre várók. Nagyon soklistás, illetve belső telefonon kért beléptetés volt. Tamás és Gábor nagyon igyekeztek, rendesen kitétek magukért. Jó volt látni, hogy amit elméletben megtanítottam nekik azt milyen könnyedén alkalmazták a gyakorlatban. Számomra egyfajta visszaigazolás a munkám eredményességéről. Ez elégedettséggel töltött el, mert nem kevés anyagot oktattam le nekik. Egy olyan terjedelmes átfogó elméleti dolgot tanultak meg, ami nélkülözhetetlen a napi feladat ellátáshoz, a hosszú távú zökkenőmentes eredményes munkához. Munka közben nagyon jó hangulat volt, még egymás ugratására is maradt kevéske energiánk. Az érkező emberek nagyon sokfélék mind kinézetben, stílusban, modorban, beosztásban. Egy kis odafigyeléssel könnyen rá lehet jönni, ki milyen szerepet, állást tölt be ott, ahol dolgozik. Ez lényegese házbiztonságának szempontjából, őrizzük, védelmezzük a bent dolgozókat, értékeiket, a vállalat tulajdonát. Tehát mi szolgáltunk, kiszolgálunk bizonyos igényeket a törvényben meghatározottak szerint. Segítjük adott esetben a munkájukat. Nap, mint nap jártam a házat, kapcsolatokat építettem ki, igyekeztem a dolgozókkal nagyon jó viszonyt kialakítani. Hamar megismertek az újak is, tudták bármivel megkereshetnek engem, és segíték, ahol tudok. Nagyon sokan csak a kollégáknak jelentettek új arcokat, embereket, a civil életből már páran jól ismertek, vagy hallottak rólam, tudták és tudják mindig hűen szolgáltam a hazámat, ismerték a munkámat.

Visszatérve a nap eseményeire. Javában dolgoztunk a kollegákkal, mikor 10 óra körül hivatott az őrségparancsnok. Újonc kollegáimat kicsit félve hagytam ott a pultban, de bíztam bennük, boldogulni fognak egyedül, végül is nagyfiúk már és rendelkeznek a kellő mennyiségű alaptudással a

feladatok végrehajtásához.

Belépve az irodájába, láttam két hölgyet, kissé molettek, aranyosnak tűntek a kíváncsi tekintetükkel. Bent volt még egy nagyjából velem egykorú „úr” is. Öltözéke nem éppen a legmegfelelőbb azirodaházzempontjából: jócskán használt sportcipő, kopott kék farmernadrág, hosszú ujjú ing, egy többzsebes sötét mellényel megspékelve. Nagyon dühös arc kifejezése, céklavörös feje és feszült testtartása olyan benyomást keltett bennem, mintha pillanatokon belül fel akarna robbanni. Udvariasan köszöntem, majd bemutatkoztam mindenkinek. Ezután csend lett. Feszült csend a részükről. Én érdeklődve vártam, milyen feladatot fogok kapni, amit meg kell oldani. A csendet a főnököm törte meg kérdésével:

- Ádám történt-e bármi olyan dolog a nap folyamán, amit kellene jelents nekem?

- Nem történt semmi. Az adódó feladatokat gond nélkül megoldottam, a két újfelszerelő is tökéletesen dolgozik, nem hibázott senki. - Ekkor főnököm ránézett a tagra, átadva neki a szót, aki hihetetlen ingerülten kezdte mondandóját. Azt hittem beajul a láthatóan magas vérnyomásától.

- Maga megengedhetetlen hangnemben, stílussal, modortalanul, obszcén szavak használatával beszélt a feleségemmel. Mintha egy utolsó cafrika lenne!

Meglepődve, földbegyökerezett lábbakkal hallgattam végig a mondandóját. Láttam rajta, nagyon is komolyan beszél. Közben még meg is vádol, hogy hazudtam az előbb. Mondandója után kérdéseket tettem fel neki, mert nem tudtam miről és kiről beszél, semmi ilyen nem történt. Nem ilyen neveltetésben volt részem, és akkor sem beszélnék így valakivel, ha megérdemelné.

- Mégis ki a felesége? Nem is ismerem. Önben kit tisztelhetek? Mert nem mutatkozott be! Pontosan tudná idézni nekem, mit is mondtam szó szerint a feleségének, és mikor? Miért nem ő jött panaszt tenni? Mert én nem emlékszem semmi ilyenre! A szégyen megölne, ha így viselkednék bárkivel is!

- Azt merte mondani neki: „Milyen kedves a mosolya. További szép napot hölgyem.”

Elmondta kihez, milyen rendezvényre érkezett, mit viselt a hölgy, részletes személyleírást adott róla. Közben kezdett olyan érzésem lenni, mintha próbálná úgy beállítani a dolgot, hogy én föl akartam volna csípni a feleségét. Nagyjából sikerült beazonosítanom a hölgyet, kiről is beszél az úriember. A szöveg, amit idézett, valószínű elhangzott, mert minden nőnek - kivétel nélkül - hasonlókat mondogatok, csupán csak kedvességből. Amikor befejezte a vádaskodást, látszott rajta a megkönnyebbülés és önelégültség. Ez kicsit fura volt számomra, de nem foglalkoztam vele különösebben. Mintha ez lett volna a célja: bepanaszolni mindenféle képpen és valamilyen formában ártani nekem.

Mindenesetre függetlenül attól, hogy semmi olyan nem történt, amivel megvádolt, én elnézést kértem, hátha sikerül kiengesztelni, megnyugtatni. Nem igazán jött be, inkább még jobban felhúzta magát. Mindenki, aki ismer, tudja, nem tennék soha semmi ilyet, semmilyen körülmények között. Valószínű nagyon félreértett valamit a hölgy. Alapból közvetlenebb vagyok másoknál. Mindenkivel szemben kedves és udvarias. A főnök is tudja, nem viselkednék így senkivel, ez csak egy felfújott lufi lehet, mert nem így ismer. Amióta együtt voltam Lindával nem csaptam a szelet senkinek, boldog voltam, és nem kockáztattam a kapcsolatomban. Ő fontosabb volt számomra bárkinél és bárminél. Szakmailag szigorú, precíz, határozott, ellentmondást nem tűrő szolgálatvezénylő parancsnok voltam.

Megköveteltem a tudást mindenkitől, aki hozzám lett beosztva. Mindig azt mondogattam: „Tőlem csak jobban lehet tudni mindent!”

„Na, mindegy.”- gondoltam. Ez történt, be lettem panaszolva. Ezután a főnököm kiküldött. Az irodából kijőve ellenőriztem a két fiatalot, hogyan boldogulnak, illetve kell-e nekik valami segítség. Megnyugtató volt, hogy minden a legnagyobb rendben zajlott és boldogultak, jó tanáruk voltak, ők pedig ügyesek. Kimentem a belső udvarra rágyújtani, átgondolni mi a búbánat is történt az előbb. Cégőrként, pályafutásom alatt még soha nem történt ilyen velem. Kavarogtak a gondolatok bennem, rettenetesen felmérgelt a dolog, olyan feszült volt a testem, hogy azt hittem szétszakadok. Próbáltam helyre tenni a gondolataimat, rendezni az érzéseimet. Tehát azért lettem bepanaszolva, mert udvariasan, tisztelettudóan, kedvesen viselkedek!

Úgy ahogy sikerült megnyugodjak. Cigizés után visszamentem a főbejáratra dolgozni és oktatni tovább. Kis idő elteltével a tag és a két hölgy is kijött az irodából, visszamentek az épületbe. Az úriember rám sem mert nézni, elkerülte a tekintetem. A főnök pár perc múlva jött ki hozzám és közölte: „Ádám, kivizsgálás lesz az ügyből. Holnap reggelre legyen a jelentésed az asztalomon!” Ezután elköszönt, és elhagyta az épületet. A kollégák azonnal jöttek és kérdezték mi történt, mit kell kivizsgálni? Elmondtam nekik mivel lettem megvádolva. Kivétel nélkül röhögtek az egész hülyeségen. Szóltam a két fiatalnak, Gábornak és Tamásnak írjanak jelentést a kilenc és tíz óra között zajlott eseményekről, mit tapasztaltak és hogyan viselkedtem ez idő alatt, és délután 16:00-ra adják le az aznapi szolgálatparancsnoknak. Mivel dél elmúlt már és a gyomrom is jelzett, bementem az ebédlőbe valamit enni.

Az ebédlő tipikus munkahelyi, sorban állós, önkiszolgáló történet. A napi menüből választva a szakácsok azt rakják a tányérodra, amit kérsz. A konyhai dolgozókkal jól ismerjük egymást, nagyon jó fejek ők is. Pörköltet kértem tésztával, savanyúsággal, persze közben itt is ment a hülyéskedés. Jól megpakolták a tányérom, mondván úgy is rám fér, van hova hízzak. Pedig szerintem normál testalkattal áldott meg a természet. Majd leültem egy üres, hatszemélyes asztalhoz. Alig kezdtem el enni, máris csatlakozott hozzám pár karbantartó a gondnokságról. Evés közben beszélgettünk, illetve csak hallgattam, mennyire aggódnak az átszervezések miatt. Félnék az esetleges leépítésektől. Próbáltam megnyugtani őket, nem kell aggódniuk, mert karbantartókra mindig szükség lesz, és nem hiszem, hogy őket érintené. Csak a vezetőségben lesznek változások szerintem. Akkor még voltak a felsőbb szinteken barátok, akikkel sokat beszélgettünk mindenféléről, és naprakész infókkal rendelkeztem ilyen téren is. Ebédem befejezve a mosogatókonyhára leadtam a tálcám, ahol a mosogatóban dolgozó hölgyek hangosan mosolyogva köszöntek.

- Szia, Ádám! Egészségedre!

- Köszönöm! Finom volt és bőséges!

- Gyere majd kávézni, később!

- Köszí, majd megyek! Sziasztok! - bár tudtam úgysem fogok menni, mert sokat ittam már és amúgy is megígértem Lindának nem iszom több kávé máris. Ezzel megfordultam, és mentem fizetni a pénztárhoz. Zsuzsa mosolyogva megjegyezte, már megint tökfőzeléket ettél, nagyon szeretheted, mert hetek óta ezt eszel. Hát igen, bármit is ebédelek, mindig csak ennyit fizetek, mert a konyhafőnökkel is jól ismerjük egymást.

Fizetés után bementem a büfébe, és vettem két sütit elvitelre. A süttikkel a kezemben fölmentem a hatodikra, és bekopogtam Lindához. Nagyon megörült nekem, majd odaadtam a sütit. Soha senki nem tudott annyira örülni nekem, mint ő. Teljen el 5 perc vagy egy egész nap, hogy nem láttuk egymást. Ő mindig teljes átéléssel tudta éreztetni velem, hogy hiányzom neki, és mennyire szerelmes

belém.